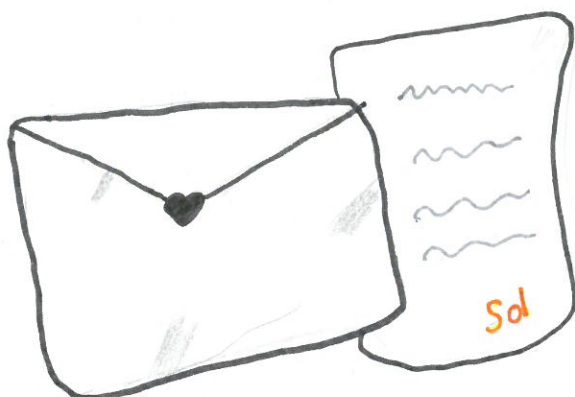
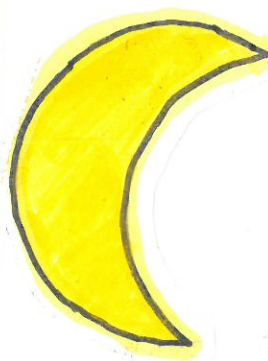
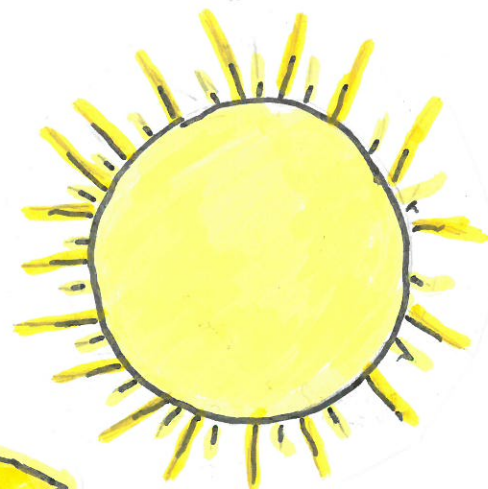

LA LLUNA I EL SOL

Era l'any 1950. En el poble de la Lluna i el sol vivia una lleoneta que es deia Lluna.

Lluna era una lleona xicoteta de 3 anys, amb els ulls color cafè, el pelatge groc com un albercoc, el nas negre carbó, les potes blanques com la neu i amb les orelles i la cua grogues amb les puntes negres.

Lluna era una lleoneta molt simpàtica i aventurera, i tenia un amic que es deia Sol. Sol també tenia els ulls cafè, el pelatge groc com un albercoc, el nas negre carbó, les potes blanques com la neu, però les orelles i la cua les tenia totes grogues.

Lluna un dia va anar a buscar a Sol, però Sol no estava, sols hi havia una nota que posava que se n'havia anat al bosc a explorar. De seguida Lluna se'n va anar al bosc a buscar a Sol.

Quan Lluna va arribar al bosc va començar a nevar i es va resguardar en una casa molt rara. Tenia 3 finestres, 2 portes, 5 ximenes i era tota de pedra. Van passar unes quantes hores i va parar per fi de nevar. Lluna va tirar a córrer per tots els llocs, i quan no s'ho esperava, va sentir una veueta, i va cridar.

- Sol, eres tu?
- No soc Sol - va cridar la veueta.
- I qui eres?
- Soc una conilleta.

Les dos es van arrimar, una a l'altra.

- Hola, soc Lluna. Tu qui eres?
- Hola, soc Faida.
- Has vist a un altre lleonet?
- Sí! - va contestar Faida.

I Faida li va contar a Lluna, que l'altre lleonet se n'havia anat cap al riu.
Lluna va anar corrent al riu, però no estava Sol, i es va trobar una flor que parlava.

- Hola! Qui eres?
 - Hola, soc una flor màgica!
 - De veritat?
 - Sí!
 - Però, com que màgica?
 - Sé fer volar als animals com tu.
 - Em pots fer volar per a encontre al meu amic Sol?
 - Sí clar, és un lleonet?
 - Sí
 - Em podries dir cap a on se n'ha anat?
 - Clar, se n'ha anat cap a l'arbre més vell del bosc.
 - Ah, gràcies! Com puc volar?
 - Dient: abadiz abadiz omos!
 - Val, abadiz abadiz omos!
- I la lleoneta va començar a volar.
-Gràcies!
Li va dir la lleoneta a la flor.

La lleoneta volant va vore el riu, a un os, a la seua amiga Faida en la seua família, a molts peixos, a la família de tigres, a una girafa, a les serps, a un eixam d'abelles, a moltíssimes flors, i a un arbre molt verd. Va baixar a l'arbre tan verd que va vore des de les altures, i de seguida es va donar conte que era l'arbre més vell del bosc.

-Sí! Per fi he arribat a l'arbre!

L'arbre era verdíssim, amb milers de flors al voltant d'ell, era molt alt, i molt finetes les rames i les fulles molt suaus. L'arbre estava en perfectes condicions, les fulles eren tan verdes que pareixien pintades, i tenia una cara, però no parlava com la flor. Esta volta Lluna va fer l'últim esforç i va cridar:

-Soooooooooo!, Soooooooooo!, Soooooooooo!

I finalment Sol li va respondre.

-Lluna, eres tu?

-Sí!

-Lluna!

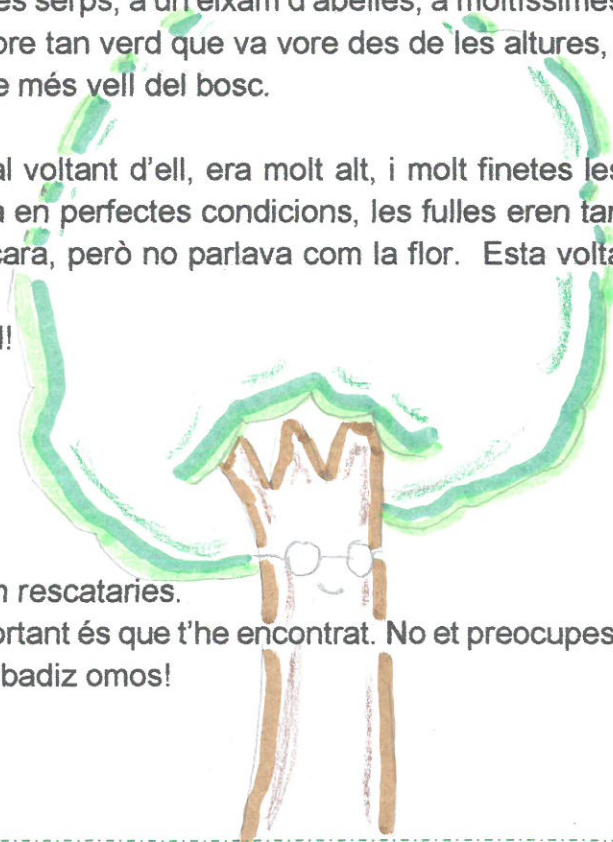
-Sol!

-Lluna! M'havia perdut, però sabia que tu em rescatares.

-Has de tindre més compte, però el més important és que t'he encontre. No et preocupes, sé com eixir d'ací. Repetix amb mi: abadiz abadiz omos!

I els dos van dir amb molta alegria:

ABADIZ ABADIZ OMOS!

I mentre que estaven volant, li va dir Lluna a Sol:

-La pròxima volta que vages al bosc m'ho has de dir, perquè els amics sempre estarem